

Arrest

nr. 255 617 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van de echtgenoot van haar nicht, de heer A.M.A.A., van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 6 januari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2020 werd ingediend door:
(...)”*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.08.2020 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met de echtgenoot van zijn nicht, zijnde A.M.A.A. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.10.2015 te Antwerpen
- ‘fiche de renseignements’ n°5938/18 dd. 09.04.2018 op naam van betrokkene
- bewijs betaling huishuur door de referentiepersoon, bijbehorende overschrijvingen door betrokkene en bijbehorende handgeschreven kwitanties met betrekking tot de betaling van de huurlasten voor de periode april-augustus 2018 met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon (juli 2018)
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.05.2018 en 01.11.2019
- attest van schoolbezoek dd. 15.10.2019 op naam van het kind van de referentiepersoon waarin wordt gesteld dat betrokkene deze dagelijks afhaalt
- inburgeringsattest dd. 05.03.2019 op naam van betrokkene
- documenten Waterlink op naam van de referentiepersoon
- documenten De Lijn op naam van betrokkene; bijbehorende betaalbewijzen

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 23.08.2018, 23.02.2019, 17.10.2019 en/of 11.03.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 19.02.2019, 21.08.2019, 29.01.2020 en/of 14.07.2020.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd.

- geactualiseerde storting van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.12.2019, 12.02.2020 en 19.03.2020; geactualiseerde bewijzen betaling huishuur door de referentiepersoon met bijbehorende overschrijvingen door betrokkene en bijbehorende handgeschreven kwitanties met betrekking tot de betaling van de huurlasten voor de periode april-oktober 2020 met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- bijkomende documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene in België

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 19.02.2019, 21.08.2019, 29.01.2020 en 14.07.2020. Uit het geheel van de beschikbare

documenten blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- *artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980*

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- *Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt*

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met de Spaanse echtgenoot van zijn nicht op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 23.08.2018, 23.02.2019, 17.10.2019 en 11.03.2020, werden geweigerd op 23.02.2019, 21.08.2019, 29.01.2020 en 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 05.08.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken neerlegde als bij de acht vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij tevens artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“2.2.1 Wat betreft de weigeringsbeslissing

Verzoeker wenst een beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing aangezien uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat hij zich in staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door de echtgenoot van zijn nicht, zijnde de heer A.M.A.A. (...) van Spaanse nationaliteit.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt: (...)

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt: (...)

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dit ook heeft aangetoond met de stukken.

9.-

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot het “ten laste” zijn door de referentiepersoon wordt ten onrechte als niet afdoende bestempeld omdat deze betrekking zou hebben op de situatie in België.

Verzoeker legt talrijke geldstortingen en betalingsbewijzen van de huishuur door de referentiepersoon vanaf 2018 tot heden voor, attest van schoolbezoek d.d. 15.10.2019 en verklaard wordt dat verzoeker het kind van referentiepersoon en zijn nicht ophaalt van school.

Dat verwerende partij echter hiermee helemaal geen rekening houdt en de bewijswaarde van deze stukken miskent in zijn motivering.

Op basis van de voorgaande en actuele stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds lange tijd materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, deel uitmaakt van het gezin en een situatie betreft dat betrekking heeft op de voorbije jaren.

Verwerende partij heeft enigszins rekening moeten houden dat verzoeker en referentiepersoon sinds meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verblijven en het uitermate moeilijk is om bewijzen van materiële afhankelijkheid te vergaren in het land van oorsprong (niet herkomst). Hieromtrent ontbreekt enige motivering van verwerende partij.

Verzoeker vraagt zicht wederom terecht af welke documenten precies verwerende partij redelijkerwijs verwacht om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen met de referentiepersoon

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt de motiveringsbeginsel. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen bovendien dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

10.-

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar wordt deze per geval op een gebrekkige manier gemotiveerd.

Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin en dat men reeds ten laste was.

Verweerder heeft met de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

Verweerder heeft hiermee niet enkel de motiveringsplicht maar alsook het zorgvuldheidsbeginsel geschonden door geen degelijk en diepgaande onderzoek te voeren.

11.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

12.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker, in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel, door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht.

Artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit bepaald immers: (...)

Door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker en alsook zijn familie waarvan hij materieel afhankelijk is, handelt verweerder op een kennelijk onredelijke wijze.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

2.2.2 Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Er bestaat geen risico op onderduiken

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Volgens verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken aangezien verzoeker meerdere malen gepoogd heeft zijn aanvraag te regulariseren en de wet zou misbruikt Hoewel wettelijk niets verzoekers in de weg staat om op basis van de aanvullende bewijsstukken een nieuwe, en onderbouwde vestigingsaanvraag in te dienen.

Dat verzoeker steeds zijn woonplaats heeft kenbaar gedaan en feitelijk nooit heeft gepoogd om onder te duiken maar enkel om zijn lange verblijf in België in functie van de echtgenoot van zijn nicht te regulariseren.

Aangezien er op basis van elementen in het administratief dossier en feiten nergens kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat, wordt hierdoor ook de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht wordt miskend omdat verwerende partij zich baseert op de verkeerde feiten en de wet verkeerd interpreteert.

Artikel 8 EVRM en belangenafweging

15.-

Artikel 8 EVRM bepaald: (...)

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: (...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familieleden.

Bij de bestreden beslissing hield de minister of zijn gemachtigde geenszins rekening met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verwerende partij hield in zijn bestreden beslissing helemaal geen rekening met de voorgebrachte stukken in het administratief dossier en het feit dat verzoeker de wil heeft geuit om zich sociaal, economisch en cultureel te integreren. Dat hij zijn sociale en economische belangen hier in het Rijk wenst uit te bouwen en van niemand niet afhankelijk te zijn.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.*
- *Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Dat het bestreden bevel artikel 8 EVRM schendt.

16.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon dient verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij een ernstige belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft o.m. geen rekening gehouden met de privésituatie van verzoekende partij en alsook zijn familieleden zijnde zijn nicht, haar kind alsook de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft tevens niets vermeld m.b.t. zijn lange duur van verblijf in België en zijn nauwe banden met de Belgische samenleving.

De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoeker en zijn familie gescheiden worden. De banden met het gezin hierdoor verbroken wordt en verzoeker in financiële moeilijkheden zal komen.

Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

Dat het middel ernstig en gegrond is.

3. Besluit

17.-

Dat verwerende partij gebrekkig heeft gemotiveerd door onvoldoende rekening te houden met de stukken alsook te verduidelijken. Dat de formele alsook de materiële motiveringsplicht hierdoor werd geschonden.

Aangezien verzoeker voldoet aan alle voorwaarden en deze ook aangetoond heeft aan de hand van de stukken heeft de bestreden beslissing een inbreuk gepleegd op de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Aangezien verwerende partij ook de zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd en overgegaan is tot het nemen van een louter, routineuze en snelle beslissing.

Vervolgens heeft verwerende partij geen ernstige en volledige belangenafweging gemaakt.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om zijn ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing en bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd en verzoeker in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij ter staving van de voorwaarden een aantal documenten heeft voorgelegd die reeds werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging van 23 augustus 2018, 23 februari 2019, 17 oktober 2019 en/of 11 maart 2020 en besproken en weerlegd werden in de bijlagen 20 van 19 februari 2019, 21 augustus 2019, 29 januari 2020 en/of 14 juli 2020. Vervolgens wordt gesteld dat in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging volgende bijkomende documenten werden voorgelegd: "-geactualiseerde stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.12.2019, 12.02.2020 en 19.03.2020; geactualiseerde bewijzen betaling huishuur door de referentiepersoon met bijbehorende overschrijvingen door betrokkene en bijbehorende handgeschreven kwitanties met betrekking tot de betaling van de huurlasten voor de periode april-oktober 2020 met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; - bijkomende documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene in België". De verwerende partij motiveert in dit verband dat deze bijkomende en geactualiseerde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 van 19 februari 2019, 21 augustus 2019, 29 januari 2020 en 14 juli 2020, dat uit het geheel van de beschikbare documenten niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en concludeert dat de verzoekende partij dus niet aantoot te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoekende partij wordt daarnaast op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrekt wordt toegestaan omdat er op grond

van artikel 74/14, §3, 1° een risico op onderduiken bestaat en licht toe dat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met de Spaanse echtgenoot van haar nicht op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 23 augustus 2018, 23 februari 2019, 17 oktober 2019 en 11 maart 2020, werden geweigerd op 23 (lees: 19) februari 2019, 21 augustus 2019, 29 januari 2020 en 14 juli 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 5 augustus 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij dezelfde stukken neerlegde als bij de acht (lees: vijf) vorige aanvragen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Tot slot motiveert de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn, dat er tevens dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij enigszins rekening had moeten houden met het gegeven dat zij en de referentiepersoon sinds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijven en dat het uitermate moeilijk is om bewijzen van materiële afhankelijkheid te vergaren in het land van oorsprong (niet herkomst) en dat hieromtrent enige motivering van de verwerende partij ontbreekt, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10 en waaruit zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing en het bestreden bevel zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

3.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.6. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.7. In de bestreden beslissing wordt besloten dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.8. Wat het ten laste zijn betreft, stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij talrijke geldstortingen en betalingsbewijzen van de huishuur door de referentiepersoon vanaf 2018 tot heden voorlegt, evenals een attest van schoolbezoek van 15 oktober 2019 waarin wordt verklaard dat zij het kind van de referentiepersoon en haar niet ophaalt van school, dat de verwerende partij hiermee helemaal geen rekening houdt en de bewijswaarde van deze stukken miskent in haar motivering.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12 1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- bewijs betaling huishuur door de referentiepersoon, bijbehorende overschrijvingen door betrokkene en bijbehorende handgeschreven kwitanties met betrekking tot de betaling van de huurlasten voor de periode april-augustus 2018 met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon (juli 2018)*
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.05.2018 en 01.11.2019*
- attest van schoolbezoek dd. 15.10.2019 op naam van het kind van de referentiepersoon waarin wordt gesteld dat betrokkene deze dagelijks afhaalt*

(...)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 23.08.2018, 23.02.2019, 17.10.2019 en/of 11.03.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 19.02.2019, 21.08.2019, 29.01.2020 en/of 14.07.2020.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd.

- geactualiseerde stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.12.2019, 12.02.2020 en 19.03.2020; geactualiseerde bewijzen betaling huishuur door de referentiepersoon met bijbehorende overschrijvingen door betrokkene en bijbehorende handgeschreven kwitanties met betrekking tot de betaling van de huurlasten voor de periode april-oktober 2020 met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

(...)

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 19.02.2019, 21.08.2019, 29.01.2020 en 14.07.2020."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de bewijzen van geldstortingen en de betalingsbewijzen van huishuur van 2018 tot heden evenals met het attest van schoolbezoek van 15 oktober 2019. Door louter voor te houden dat de verwerende partij de bewijswaarde van deze stukken miskent in haar motivering, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk noch toont zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat op basis van de voorgaande en actuele stukken duidelijk blijkt dat zij reeds lange tijd materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, deel uitmaakt van het gezin en het een situatie betreft die betrekking heeft op de voorbije jaren, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin er betreffende de voorgaande stukken wordt gesteld dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van vorige aanvragen gezinshereniging en besproken en weerlegd werden in vorige bijlagen 20 en waarin er betreffende de actuele stukken op gewezen wordt dat deze betrekking hebben op de situatie in België en om die reden niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Waar zij lijkt te menen dat uit de stukken die reeds eerder werden voorgelegd blijkt dat zij reeds lange tijd materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, deel uitmaakt van het gezin en het een situatie betreft die betrekking heeft op de voorbije jaren, voert zij in wezen kritiek op de motieven van de vier vorige beslissingen tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissingen en aldus de motieven betreffende de reeds voorgelegde documenten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten of door het bij een volgende aanvraag verwijzen naar documenten die zij reeds had bijgebracht bij vorige aanvragen gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten. Bovendien door het louter voorhouden dat uit de stukken blijkt dat zij reeds lange tijd materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, deel uitmaakt van het gezin en het een situatie betreft die betrekking heeft op de voorbije jaren, toont zij geenszins aan dat de beoordeling van de verwerende partij in de vorige bijlagen 20 foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de door haar bijgebrachte documenten met betrekking tot het ten laste zijn door de referentiepersoon ten onrechte als niet afdoende worden bestempeld omdat deze betrekking zouden hebben op de situatie in België, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Zij toont niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de geactualiseerde stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, de geactualiseerde bewijzen van betaling van huishuur door de referentiepersoon met bijbehorende overschrijvingen door de verzoekende partij en bijbehorende handgeschreven kwitanties met betrekking tot de betaling van de huurlasten voor de periode april tot en met oktober 2020 met vermelding van zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon gegevens zijn die betrekking hebben op de situatie in België en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De Raad herinnert er in dit verband nogmaals aan dat de verzoekende partij *in casu* gezinshereniging aanvroeg als "*ander familielid*" van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat dit artikel bepaalt dat als ander familielid wordt beschouwd de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, zodat het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk lijkt om de voorgelegde stukken als niet relevant te bestempelen daar ze betrekking hebben op de situatie in België, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

3.9. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken die zij heeft voorgelegd, doch laat na te duiden met welke door haar voorgelegde documenten onvoldoende rekening werd gehouden of welke andere documenten omtrent het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin, behalve de in de bestreden beslissing opgesomde documenten waarover wordt gemotiveerd, zij had voorgelegd die samen met voornoemde documenten dienden beoordeeld te worden. In zoverre zij stelt dat de bestreden beslissing verwijst naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar dat deze per geval op een gebrekkige manier worden gemotiveerd, laat zij na toe te lichten op welke wijze de motivering over de voorgelegde stukken gebrekkig is, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij conform artikel 47/1 en 47/3, §2 stavingstukken heeft neergelegd die aantonen dat zij deel uitmaakt van het gezin en dat zij reeds ten laste was, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing doch dat zij met haar betoog geenszins aantoon op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van het voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van of ten laste zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat geen afdoende onderzoek werd

gevoerd naar de door haar voorgelegde stukken, noch dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.10. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij enigszins rekening had moeten houden met het gegeven dat zij en de referentiepersoon sinds meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verblijven en dat het uitermate moeilijk is om bewijzen van materiële afhankelijkheid te vergaren in het land van oorsprong (niet herkomst), maar maakt geenszins aannemelijk op grond waarvan de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn of hierover diende te motiveren. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij had aangegeven dat het omwille van een jarenlang verblijf in België uitermate moeilijk was om bewijzen van materiële afhankelijkheid in het land van oorsprong te vergaren, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij dit in ogenschouw diende te nemen en hieromtrent diende te motiveren. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij zich wederom terecht afvraagt welke documenten de verwerende partij redelijkerwijs precies verwacht om haar afhankelijkheidssituatie aan te tonen met de referentiepersoon, kan de Raad slechts vaststellen dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan, zoals reeds gesteld, enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen *in casu* de voorgelegde stukken het ten laste zijn van de referentiepersoon niet kunnen bewijzen. Met haar betoog heeft de verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, dat de beoordeling van de voorgelegde stukken door de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Daarnaast stelt de Raad vast dat het de verwerende partij, nu het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, niet toekomt in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn van de Unieburger. De Raad herinnert eraan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de verwerende partij kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer zij vaststelt dat onvoldoende bewijzen van het 'ten laste zijn' voorgelegd werden, zou aangeven hoe de verzoekende partij wél zou kunnen aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon. De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het aan de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij *in casu* heeft gedaan.

3.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat uit het geheel van de door haar bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat zij zich in een staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door de echtgenoot van haar nicht, zijnde de heer A.M.A.A. van Spaanse nationaliteit, dat het op basis van de voorgaande en actuele stukken duidelijk blijkt dat zij reeds lange tijd materieel afhankelijk was van de referentiepersoon en dat dit een situatie betreft die betrekking heeft op de voorbije jaren, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde documenten bij de aanvraag foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld, noch dat zij nagelaten heeft om bepaalde documenten mee in rekening te brengen zodat zij niet aannemelijk maakt dat uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat zij zich in een staat van behoefte bevond en ten laste werd genomen door de echtgenoot van haar nicht noch dat zij reeds lange tijd materieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Het blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing, doch slaagt de verzoekende partij er, mede gelet op wat voorafgaat, niet in om het motief dat uit het geheel van de beschikbare documenten niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, te weerleggen of te ontcrachten.

3.12. Door louter voor te houden dat op basis van de voorgaande en actuele stukken duidelijk blijkt dat zij reeds lange tijd deel uitmaakt van het gezin en dat dit een situatie betreft die betrekking heeft op de voorbije jaren, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met het motief dat uit het geheel van de beschikbare documenten niet blijkt dat zij "*in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*", doch slaagt zij er met dit betoog niet in voornoemde motivering te weerleggen of te

ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

3.13. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij voldoet aan alle vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dat zij dit ook heeft aangetoond met de stukken noch dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing een inbreuk heeft gepleegd op de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde kon dan ook op terechte wijze concluderen dat uit het geheel van de beschikbare documenten niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat zij niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.14. Waar de verzoekende partij tevens de schending aanvoert van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat deze bepaling – die stelt dat de niet in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd – *in casu* niet van toepassing is, daar de verzoekende partij op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet gezinshereniging aanvroeg met de echtgenoot van haar nicht, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.15. Waar de verzoekende partij verder verwijst naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat dit artikel bepaalt als volgt: *“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”*

Door louter voor te houden dat haar aanvraag tot verblijf niet ernstig en grondig door de verwerende partij werd onderzocht maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk.

De verzoekende partij stelt in dit verband verder dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze handelt door geen rekening te houden met haar belangen alsook met de belangen van haar familie waarvan zij materieel afhankelijk is, dat een dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken ingaat. De Raad herhaalt dat uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, doch tot de conclusie is gekomen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Door louter voor te houden dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken ingaat, maakt zij dit, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk. Zij toont evenmin aan op welke wijze de verwerende partij verder gehouden was rekening te houden met haar belangen noch verduidelijkt zij concreet om welke belangen het gaat. Waar zij wijst op de belangen van haar familie waarvan zij materieel afhankelijk is, merkt de Raad vooreerst op dat uit voornoemde motieven blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij materieel afhankelijk is van haar familie. Evenmin toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan met welke belangen van haar familie de verwerende partij bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing gehouden was rekening te houden noch op welke wijze zij dat diende te doen.

In zoverre de verzoekende partij door het wijzen op haar belangen doelt op de voorgelegde bewijzen van integratie, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze bewijzen in overweging heeft genomen waar zij motiveert dat er ter gelegenheid van de vijfde aanvraag bijkomende documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van de verzoekende partij in België worden voorgelegd, doch dat deze bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bijlagen 20 van 19 februari

2019, 21 augustus 2019, 29 januari 2020 en 14 juli 2020. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij betreffende de bijkomende documenten met betrekking tot haar integratie in België niet op kennelijk redelijke wijze kon verwijzen naar de motieven van de vorige bijlagen 20 en kon oordelen dat deze nieuw voorgebrachte documenten geen afbreuk doen aan deze motieven.

In dit verband merkt de Raad nog op dat niet blijkt dat de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dienstig een integratie in België kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis.

Een schending van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.16. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om haar naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven, dat het bevel niet afdoende gemotiveerd is, dat er volgens de verwerende partij een risico op onderduiken bestaat aangezien zij meerdere malen gepoogd heeft om haar aanvraag te regulariseren en de wet zou misbruiken, hoewel haar wettelijk niets in de weg staat om op basis van de aanvullende bewijsstukken een nieuwe en onderbouwde vestigingsaanvraag in te dienen, dat zij steeds haar woonplaats kenbaar heeft gemaakt en feitelijk nooit heeft gepoogd om onder te duiken maar enkel heeft gepoogd om haar lang verblijf in België in functie van de echtgenoot van haar nicht te regulariseren, dat aangezien er op basis van elementen in het administratief dossier en feiten nergens kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat, ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht worden miskend omdat de verwerende partij zich baseert op verkeerde feiten en de wet verkeerd interpreteert.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, geenszins aantoonbaar waarom het onredelijk en onzorgvuldig is van de verwerende partij om haar naast de weigering van verblijf ook een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De Raad stelt in dit verband vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. De verzoekende partij levert *in casu* kritiek op de motieven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat. In het bestreden bevel wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met de Spaanse echtgenoot van zijn nicht op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 23.08.2018, 23.02.2019, 17.10.2019 en 11.03.2020, werden geweigerd op 23.02.2019, 21.08.2019, 29.01.2020 en 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 05.08.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken neerlegde als bij de acht vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

De verzoekende partij betwist geenszins dat op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan indien er sprake is van een risico op onderduiken. Ze meent echter dat nergens uit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat haar wettelijk niets in de weg staat om op basis van aanvullende bewijsstukken een nieuwe en onderbouwde vestigingsaanvraag in te dienen, doch weerlegt of ontkracht hiermee geenszins voornoemde motieven waaruit blijkt dat zij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Spaanse echtgenoot van haar nicht, dat de eerste vier aanvragen werden geweigerd, dat deze weigeringen telkens aan haar werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 5 augustus 2018 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij dezelfde stukken neerlegde als bij de vorige aanvragen en dat er aldus een risico op onderduiken bestaat omdat de verzoekende partij

onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Deze motieven zijn overigens conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...)”

Door louter te betogen dat zij feitelijk nooit heeft gepoogd om onder te duiken maar enkel heeft gepoogd om haar lang verblijf in België in functie van de echtgenoot van haar nicht te regulariseren, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Waar zij verder nog stelt dat zij steeds haar woonplaats kenbaar heeft gemaakt, toont zij evenmin aan op welke wijze dit gegeven het bestaan van een risico op onderduiken *in casu* weerlegt of ontkracht.

Door te stellen dat haar wettelijk niets in de weg staat om op basis van aanvullende bewijsstukken een nieuwe aanvraag in te dienen, dat zij steeds haar woonplaats kenbaar heeft gemaakt en feitelijk nooit gepoogd heeft om onder te duiken maar enkel om haar lange verblijf in functie van de echtgenoot van haar nicht te regulariseren, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, noch toont zij hiermee aan dat op grond van deze vaststelling niet kon worden vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot vijf keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij telkens onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend kan worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. De verzoekende partij heeft vijf aanvragen ingediend op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon, die alle vijf afgewezen werden en heeft vier bevelen om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn gekregen waaraan zij nooit spontaan gevolg heeft gegeven. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde uiteindelijk niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het ontnemen van die vrijwillige vertrektermijn en van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat de verzoekende partij in België een vast verblijfsadres heeft en feitelijk nog nooit gepoogd heeft onder te duiken, doet hier ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat er op basis van elementen in het administratief dossier en feiten nergens uit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat noch dat de verwerende partij zich baseert op verkeerde feiten en de wet verkeerd interpreteert.

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt duidelijk dat door de verwerende partij de determinerende motieven werden weergegeven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Zij toont met haar betoog verder niet aan dat de motieven van het bestreden bevel kennelijk onredelijk zijn of neerkomen op willekeur.

3.17. De verzoekende partij stelt verder nog dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven en onevenredige schade zou toebrengen aan haar familieleden, dat de minister of zijn gemachtigde bij de bestreden beslissing geenszins rekening hield met de voorgebrachte stukken in het administratief dossier en het feit dat zij de wil heeft geuit om zich sociaal, economisch en cultureel te integreren, dat zij haar sociale en economische belangen hier in het Rijk wenst uit te bouwen en van niemand afhankelijk wenst te zijn, dat de Raad in zijn arrest van 13 januari 2016 met nr. 159 789 duidelijk heeft uiteengezet dat een afweging van de individuele belangen en de algemene belangen *in concreto* dient te gebeuren, dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, dat de verwerende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag in functie van de referentiepersoon, zelfs indien de voorwaarden voor gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, *quod non*, een belangenafweging dient te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG respectievelijk artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, dat de elementen die onderzocht dienen te worden onder meer de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgische grondgebied, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij binding heeft met het gastland, zijn, dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij hier geenszins rekening mee hield, dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een ernstige belangenafweging heeft gedaan, dat de tegenpartij onder meer geen rekening heeft gehouden met haar privésituatie en alsook met haar familieleden zijnde haar nicht, diens kind alsook de referentiepersoon, dat de verwerende partij tevens niets heeft vermeld met betrekking tot haar lange duur van verblijf in België en haar nauwe banden met de Belgische samenleving, dat de uitvoering van het bevel tot gevolg heeft dat zij en haar familie gescheiden worden, dat de banden met het gezin hierdoor verbroken worden en dat zij in financiële moeilijkheden zal komen, dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleden, dat enige serieuze motivering hierover mankeert.

3.18. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de voormelde bepalingen. In artikel 3, punt 3 van de richtlijn 2003/86/EG wordt duidelijk gesteld dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Wat artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling handelt over het nemen van een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. *In casu* wordt nergens in de bestreden beslissing verwezen naar redenen van openbare orde, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was om op grond van voornoemd artikel 28 de duur van haar verblijf op het Belgisch grondgebied, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin zij binding heeft met het gastland, in overweging te nemen in een "*ernstige belangenafweging*".

3.19. Artikel 8 van het EVRM, dat onder meer het familie- en gezinsleven evenals het privéleven beschermt, luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

3.20. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en de echtgenoot van haar nicht A.M.A.A. en zijn gezin moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en de echtgenoot van haar nicht en diens gezin, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*” “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de beschikbare documenten niet blijkt dat zij “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*”. Gelet op het voorgaande weerlegt de verzoekende partij deze vaststellingen niet.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en de echtgenoot van haar nicht, de heer A.M.A.A. en zijn gezin niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven van de verzoekende partij met de echtgenoot van haar nicht en zijn gezin, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden en rekening diende gehouden te worden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk werd verbroken, de omvang van de banden in de staat, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten en de vraag of de verzoekende partij wist op het moment dat het gezinsleven gecreëerd werd dat het voortbestaan ervan van bij het begin onzeker was. Het betoog van de verzoekende partij dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven en onevenredige schade zou toebrengen aan haar familieleven, dat de uitvoering van het bevel tot gevolg heeft dat zij en haar familie gescheiden worden, dat de banden met het gezin hierdoor verbroken worden en dat zij in financiële moeilijkheden zal komen, is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar familieleden, zijnde haar nicht, diens kind en de referentiepersoon, minstens toont zij niet aan dat de verwerende partij *in casu* gehouden was hiermee rekening te houden.

Bovendien kan de Raad nog aanstippen dat uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan

opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van de referentiepersoon, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt van welk minderjarig kind het hoger belang voldoende gewicht diende te krijgen in de belangenafweging, noch op welke wijze deze belangen geschonden worden door de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.21. Uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op haar integratie in België. Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij het *“inburgeringsattest dd. 05.03.2019 op naam van betrokkene”* en *“bijkomende documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene in België”* mee in rekening heeft genomen en heeft geoordeeld dat het inburgeringsattest reeds werd voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging van 23 augustus 2018, 23 februari 2019, 17 oktober 2019 en/of 11 maart 2020 en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 van 19 februari 2019, 21 augustus 2019, 29 januari 2020 en/of 14 juli 2020 en dat de bijkomende en geactualiseerde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 van 19 februari 2019, 21 augustus 2019, 29 januari 2020 en 14 juli 2020. Aldus kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening hield met de voorgebrachte stukken in het administratief dossier en het feit dat zij de wil heeft geuit om zich sociaal, economisch en cultureel te integreren. Waar zij stelt dat de verwerende partij niets heeft vermeld met betrekking tot haar lange duur van verblijf in België en haar nauwe banden met de Belgische samenleving, maakt zij geenszins aannemelijk waarom de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren.

De verzoekende partij maakt daarnaast evenmin aannemelijk dat zij voornoemde elementen betreffende haar privéleven zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Er blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift alsnog stelt dat zij haar sociale en economische belangen in het Rijk wenst uit te bouwen en van niemand afhankelijk wil zijn en tevens verwijst naar haar langdurig verblijf in België en haar nauwe banden met de Belgische samenleving, kan de Raad enkel vaststellen dat zij volkomen in gebreke blijft een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, met name dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar privésituatie en met de door haar voorgebrachte stukken en het feit dat zij de wil heeft geuit om zich sociaal, economisch en cultureel te integreren, blijkt uit de motieven van het bestreden bevel dat de verwerende partij heeft geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat dit zou blijken uit de stukken die zij heeft voorgelegd naar aanleiding van haar aanvragen gezinshereniging. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en het gezin van de Spaanse echtgenoot van haar niet een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met de echtgenoot van haar niet en zijn gezin en deze laatste kunnen haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Door enkel te wijzen op de “voorgebrachte stukken”, de door haar geuite wil om zich “sociaal, economisch en cultureel te integreren”, de lange duur van haar verblijf in België en haar “nauwe banden met de Belgische samenleving” toont zij geenszins dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden aan.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

3.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.23. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, die werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 74/13 gemotiveerd als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Verder blijkt uit voorgaande dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met de echtgenoot van haar nicht en zijn gezin bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven met de referentiepersoon in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze en dat in het bestreden bevel tevens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van de referentiepersoon, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat er van minderjarige kinderen geen sprake is, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij, vaststellingen die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist. Het betoog van de verzoekende partij dat het hoger belang van het kind in overweging genomen moet worden wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag, is dan ook niet dienstig.

3.24. In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.25. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij gebrekkig heeft gemotiveerd “*door onvoldoende rekening te houden met de stukken alsook te verduidelijken*” noch dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd en overgegaan is tot het nemen van een louter routineuze en snelle beslissing.

Uit niets blijkt, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of het bestreden bevel werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

3.26. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet verkeerd is, dat de verwerende partij artikel 44 *ter*, §2 van de Vreemdelingenwet had moeten toepassen, en dat de wetgever in dit laatstgenoemde artikel niet uitdrukkelijk stelt dat er slechts één maal een termijn van dertig dagen kan worden toegekend, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke schending in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt. Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

3.27. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER